

متن پرسش

سلام: توی سخنرای استاد طاهرزاده یک آقای رو مثال می‌زد می‌گفت ایشون فهمیده بوده که قسمت اینه که خونه دار نشه و مستاجر بمونه. خوب ما باید از کجا بفهمیم قسمتمون چیه که تلاش بیخودی و اضافی الکی نکنیم تا وقتمون تلف نشه؟ اینطوری هر کسی کمی تلاش می‌کند و بعد که به نتیجه نرسید از روی تنبلی دنبال کار را نمی‌گیرد و می‌گوید صلاح نیست مثلا من خانه دار شوم. از کجا بدانیم تلاشمان کافی بوده است. و تنبلی نکنیم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این‌طور نیست که ما تلاش نکنیم. بحث در آن است که اگر بدون حرص تلاش خود را انجام دادیم و احساس کردیم گویا تقدیر دیگری برای ما رقم خورده، به همان تقدیر راضی باشیم به همان معنایی که در آخر دعای «ابوحمزهی ثمالی» از خداوند تقاضا می‌کنیم: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ إِيمَانًا تُبَاشِرُ بِهِ قَلْبِي، وَ يَقِينًا حَتَّى أَعْلَمَ أَنَّهُ لَنْ يُصِيبَنِي إِلَّا مَا كَتَبْتَ لِي، وَ رَضِّيَ مِنَ الْعَيْشِ بِمَا قَسَمْتَ لِي؛ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.»

بار خدایا! من از تو مسألت دارم ایمانی را به من بدهی که خودت بواسطه آن ایمان در دل من بیائی و بالمباشره قلب مرا تصرف نمائی، و یقینی را که با آن بدانم که هیچ‌گزندی و وارده‌ای به من نمی‌رسد مگر آنچه را که تو برای من مقدر نموده‌ای، و مرا از زندگانی به مقداری که برای من معین نموده‌ای و بهره داده‌ای راضی و خوشنود گردانی؛ ای خداوند ارحم الراحمین! موفق باشید